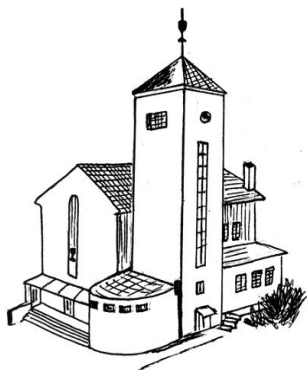

Podzimní Sborové listy 2021

Českobratrská církev evangelická, sbor Mšeno u Mělníka

Nové a staré

V evangeliu Matoušově je jeden Ježíšův výrok, který nemá paralelu v ostatních evangeliích, ba ani žádný odkaz na něco podobného v celé bibli. Srozumitelnosti Ježíšovu výroku nijak nepomáhá ani kontext, neboli souvislost s předchozími nebo následnými výroky či událostmi. Ježíš v předchozím textu vypráví zástupům, ale pak i jen učedníkům, celou řadu podobenství o tom, čemu se podobá království nebeské. Když pak jim řekl podobenství o pokladu skrytém v poli, o drahocenné perle a o rybářské síti, otázal se učedníků: „Pochopili jste to všechno?, odpověděli „ano“. Načež jim Ježíš řekl: „*Proto každý zákoník, který se stal učedníkem království nebeského, je jako hospodář, který vynáší ze svého pokladu nové i staré*“ (Mat 13, 52). Kraličtí mají: Proto každý učitel umělý v království nebeském podobný jest člověku hospodáři, kterýž vynáší z pokladu svého nové i staré věci. (rozdíl v překladu je jen nepatrný – zákoník byl totiž učitel zákona Mojžíšova). Problémem jsou ty „staré věci“. Proč je (ze svého depozitáře) vytahuje? V podobenství o perle obchodník s perlami, když objeví drahocennou perlu, prodá všechno co má – tedy i perly, které má, aby ji získal. V tom smyslu by měl zákoník dát stranou všechny předpisy Starého zákona a věnovat se cele novému Ježíšovu učení. Dá se říci, že evangelia a celý Nový zákon jednoznačně stojí na straně toho nového, co přišlo s Ježíšem. V Ježíši Kristu je všechno

nové a všechno staré má jen historickou cenu – asi jako vstupenka na loňský festival, který se nakonec ani nekonal. Ježíš však žádné nové učení nezakládal. Chtěl, aby příběh Izraele s jeho Bohem konečně dospěl k naplnění (tj. uskutečnění) starých prorockých vizí o dobré a krásné budoucnosti, neboli o Božím království. „Staré věci“ jsou cenné proto, že jsou to dějiny onoho příběhu s Bohem, dějiny cesty. Vlastně cesty, která dějiny tvořila.

Cesta je cestou, jen když umožňuje další kroky. Cesta zpravidla končí, když se lidé začnou domnívat, že cíle bylo v zásadě dosaženo a není třeba nic podstatného měnit. Jenomže pak to nové, čeho bylo dosaženo, začne nezadržitelně stárnout a vzniká nostalgie jedněch po tom, co bývalo a „na co jsme byli zvyklí“ a snaha druhých najít náhradní cíle i za cenu převzetí cílů cizích, dané společnosti nevlastních.

Mezi nostalgií po starém (myšleno: poctivém) a touhou po zbrusu novém se pohybuje každý z nás. Je to nějak odvislé i od ducha doby. Když si vzpomenu, jak lidé počátkem šedesátých let vyhazovali staré poctivé dřevěné skříně a stoly a nahrazovali je dřevotřískou s umakartem, souviselo to nějak s budováním velkých městských sídlišť a nového životního stylu v duchu tehdejší modernity. Dnes je skutečně dřevěná skříň známkou kvality. Stejně tak v osmdesátých mělo cenu jen to, co bylo „ze Západu“, dnes je naopak česká vlaječka na výrobku dobrou reklamou. Dnes, řekl bych, po pandemii, převládá nostalgie po starém a známém, ať už bylo jakékoli.

A jak je tomu s křesťanstvím? Jasně převládá nostalgie po všem starém – od krásných staveb, po krásné a léty propracovanou liturgii. Ale pozor! Nostalgie není cesta. Rádi si prohlédneme nějaký skanzen nebo hrad či zámek, ale žít v tom nehodláme. Sotva by se našel někdo, kdo by to chtěl představit jako cestu pro jednadvacáté století. Zdá se, jako by gigantická podmořská erupce a následně vzedmutá vlna, která se přelila přes celý tehdy známý svět, dolehla k nám po dvaceti stoletích již jen jako sotva znatelná vlnka.

Jan Kozlík

Výroční sborové shromáždění zvolilo nové staršovstvo

Na výročním sborovém shromáždění, které se konalo po odkladu kvůli covidu až v neděli 5. září 2021 (původní termín byla neděle 28. března), bylo zvoleno nové staršovstvo sboru. Poprvé byli do staršovstva zvoleni Lenka Sadílková Langrová a Miroslav Hrdlička. Staronovými členy se stali Alena Maštálková, Jan Kozlík, Josef Maincl a Luboš Skopec. Náhradnicemi staršovstva byly zvoleny Zdena Weiserová, Venuše Svobodová a Lydie Pavelková. Na ustavující schůzi staršovstva v neděli 3. října 2021 byl staronovým kurátorem sboru zvolen Luboš Skopec a místokurátorem se opět stal Jan Kozlík. Všem zvoleným blahopřejeme a přejeme hodně síly a Božího požehnání pro práci ve staršovstvu!

Výroční sborová zpráva za rok 2020

Sbor českobratrské církve evangelické ve Mšeně měl k 31. prosinci 2020 celkem 114 členů.

Bohoslužby se konaly pravidelně každou neděli a ve svátky. Vzhledem k vládním opatřením v souvislosti s pandemií covidu se střídala období, kdy jsme se scházeli k bohoslužbám ve sboru s obdobími, kdy jsme sledovali bohoslužby, které připravoval farář Michal Šimek s počáteční technickou podporou Sary Šimkové přímo doma a byly zveřejněny na YouTube kanálu. Později byly bohoslužby natáčeny přímo v kostele a na jejich přípravě se podíleli jako kameraman Otto Vokál, David Bidlo doprovázel zpěv na varhany a Miroslav Hrdlička četl biblický text a přímělnou modlitbu. Prezenčně se bohoslužby konaly od 5. ledna do 15. března 2020, od 17. května do 11. října a od 6. do 25. prosince 2020.

Bohoslužby pouze na YouTube kanálu našeho sboru mohli zájemci sledovat od 22. března do 10. května, a od 18. října do 29. listopadu. Vzhledem k tomu, že se nemohly konat bohoslužby ve mšenském Domově seniorů, měli zájemci z řad obyvatel tohoto domu možnost je sledovat díky obětavosti zaměstnanců na YouTube. Tyto bohoslužby sledovali rovněž zájemci z Domova seniorů v Dolním Cetně, kam za normálních okolností dojížděla farářka církve Československé husitské z Mladé Boleslavi Libuše Kopřivová. YouTube bohoslužby sledovali i

další lidé mimo náš sbor.

V roce 2020 se konaly prezenční bohoslužby celkem 30x s průměrnou účastí 16 lidí. Bohoslužby na YouTube kanále se konaly celkem 31x s průměrnou účastí 39 sledujících. Večere Páně se konala 4x s průměrnou účastí 12 lidí. Při prezenčních bohoslužbách kázali z mšenského sboru farář Michal Šimek a kurátor Luboš Skopec. Jako kazatelé ve sboru hostovali seniorátní vikářka Míla Hofmanová, zástupce kurátorky mladoboleslavského evangelického sboru Ladislav Ruml a kazatelka církve Československé husitské Eva Vymětalová. Zpěv při bohoslužbách doprovázeli členka sboru Zdenka Weiserová, učitel mšenské ZUŠ Pavel Šebesta a učitel hudebního gymnázia v Praze David Bidlo.

Konal se jeden křest – požádal o něj bratr Miroslav Hrdlička, člen našeho sboru a jedno požehnání svatby mimo sbor. Nekonal se žádný církevní pohřeb. Během roku zemřely dvě členky sboru – Ludmila Koulová a Věra Vogelová.

V sobotu 19. září se již posedmé konaly bohoslužby ve skalách na Vyhlídkách u Romanova. Zúčastnilo se jich kolem 60 lidí. Naši tradiční hosté- členové luterského evangelického sboru Gruna-Seidnitz z Drážďan tentokrát nepřijeli vzhledem ke zhoršující se covidové situaci v České republice. Farář Michal Šimek přečetl kázání Michaela Führera česky i německy. Téma bohoslužeb bylo věnováno překonávání hranic: „Právě teď: Překonávat hranice-vytvářet společenství“

Během roku se konalo šest setkání nad biblí, některá z nich on-line. Jejich účastníci diskutovali nad vybranými biblickými texty. Připojení on-line umožnilo účast některým lidem, kteří z různých důvodů nemohli do Mšena přijet osobně.

Setkávání nazvaná Seznámení se s biblí se konala během školního roku zpravidla dvakrát měsíčně za účasti 2-4 lidí. Diskutovalo se nad vybranými biblickými texty a probíraly se vybrané kapitoly z církevních dějin. Vzhledem ke covidu setkání přešla do on-line prostoru.

Setkávání mládeže – bývalých konfirmandů se vzhledem ke covidu nekonal a zatím se jej nepodařilo obnovit. Začalo se konat setkání mladší

mládeže – bývalých účastníků nedělní školy. Konalo se jich pět se dvěma účastníky. Dělo se tak zpravidla 3. neděli v měsíci.

Konání nedělní školy vždy jednou měsíčně bylo poznamenáno covidem. Konalo se pouze 5x paralelně s nedělními bohoslužbami. Tyto schůzky připravovali střídavě Helena Šimková, Luboš Skopec a Sára Šimková. Jednu nedělní školu připravila a nahrála Helena Šimková společně se Sárkou Šimkovou a děti ji mohly sledovat s rodiči na YouTube kanále mšenského sboru. Děti z nedělní školy vystoupily společně s dětmi z biblického kroužku na dětské vánoční besídce, která se konala v neděli 20. prosince 2020. Vzhledem ke covidu se besídka nemohla konat prezenčně. Proto jednotlivá vystoupení nahráli rodiče s dětmi na video a celé to bylo potom sestaveno do pásma, které sledovali účastníci bohoslužeb v kostele. Rodiče a děti pásmo sledovali doma na YouTube.

Schůze staršovstva se vzhledem ke covidu konala 8x. V listopadu se poprvé konala on-line.

Účetnictví vedla zástupkyně Účetní kanceláře Medková z Nového Bydžova Magdalena Férová z Kutné Hory. Na správě sborového účetnictví se za sbor podílela sestra Alena Mašálková – např. převody financí jako odvody sbírek apod. Evidování sbírek a pokladnu převzala od sestry Ivy Pavelkové sestra Drahomíra Vidnerová. Revizi účetnictví měly na starosti sestry Lenka Sadílková a Jana Kryštofková.

Stav budov fary i kostela měl na starosti jejich správce, bratr Michal Vidner. Potřebné opravy a údržbu zajišťoval ve spolupráci s bratrem Miroslavem Hrdličkou a dalšími členy sboru.

O květinovou výzdobu při bohoslužbách se po celý rok vzorně starala sestra Venuše Svobodová.

Konaly se rovněž bohoslužby v sousedním Domově seniorů ve Mšeně s tím, že zájemci měli možnost si s farářem popovídat nebo si domluvit individuální návštěvu. Tyto bohoslužby jsou přirozeně ekumenické, navštěvují je obyvatelé tohoto domu - členové našeho sboru a rovněž členové římskokatolické církve. Tyto bohoslužby se konaly prezenčně vzhledem ke covidu pouze 12x. V době zákazu návštěv a nemožnosti

bohoslužby konat sledovali zájemci bohoslužby na YouTube kanále mšenského sboru. Kvůli covidovým opatřením se nekonala tradiční listopadová pietní vzpomínka na zemřelé.

Biblický kroužek ve mšenské mateřské škole se konal vzhledem ke covidu pouze třikrát.

Jednou týdně až do karanténních covidových opatření se scházelo třináct dětí rozdělených do tří skupin (úterý a pátek) v rámci biblického kroužku na faře. Během nemožnosti prezenčních setkání posílal farář Michal Šimek mailem odkazy na vyprávění z biblické dějepavy a také písničky. V dubnu rozvezl dětem z biblických kroužků a nedělní školy velikonoční dárky – poslala je Caritas Führer, manželka faráře z partnerského sboru Gruna-Seidnitz z Drážďan. a s některými se mohl pozdravit.

Zástupci sboru položili kytici k pomníku obětem holokaustu ve Mšeně po bohoslužbách v neděli 12. ledna .

Příměstský tábor, na jehož organizaci se spolu s o.p.s. Kanina podílel také evangelický sbor ve Mšeně, se uskutečnil ve dvou bžích:

1/ 16.-20. srpna běh s hudebním zaměřením, který byl zakončen závěrečným koncertem ve mšenském evangelickém kostele

2/ 23.-27.srpna běh všeobecně vzdělávací

Sbor se rovněž zúčastnil celorepublikové akce „Noc kostelů“. Uskutečnila se v pátek 12. června pod záštitou mšenského starosty Martina Macha. Zúčastnilo se 118 lidí. Loutkovou pohádku pro děti i dospělé zahrála paní Jitka Hrdličková. Vpodvečer se v kostele konal koncert barokní hudby v podání souboru Ensemble Forte Fortūna Člen sboru Michal Vidner zajistil možnost výstupu na věž kostela a opékání špekáčků na farní zahradě. Na závěr se účastníci sešli v kostele ke ztišení, meditaci a modlitbě za Mšeno a okolí.

Výstava „Bůh miluje cizince“ se konala od úterý 14. července do pondělí 31. srpna 2020 v přízemí radnice ve Mšeně. Výstavu zorganizoval mšenský evangelický sbor ve spolupráci s Českobratrskou církví evangelickou a městským úřadem ve Mšeně.

Beseda na téma „Klimatické změny, voda a tvorba krajiny“ se uskutečnila v sobotu 22. srpna na koupališti ve Mšeně. Soukromý zemědělec Jiří Horák z Vrátna a agrární analytik Petr Havel z Prahy představili své pohledy na probíhající klimatické změny. Mšenští divadelníci besedu doplnili komponovaným programem scénického čtení a hudebních ukázek. Akci připravil mšenský evangelický sbor ve Mšeně ve spolupráci s městem Mšeno a jeho kulturní komisí.

Loutkovou pohádku „O zakleté princezně aneb Dlouhý Široký a Bystrozraký“ zahrála pro děti v kostele v pátek 25. září Jitka Hrdličková.

O dění ve sboru byli jeho členové, příznivci i nečlenové informováni prostřednictvím občasníku Sborové listy, které k vydání redakčně připravoval Michal Šimek, editorsky Luboš Skopec. Pozvánky na akce pořádané sborem byly pravidelně zveřejněny na plakátcích na různých místech Mšena. Byly rovněž zasílány e-mailem do okruhu členů i příznivců sboru a na další místa včetně regionálních médií Mladoboleslavska a Mělnicka,

Základní údaje o sboru včetně Sborových listů si může kdokoli přečíst na webové stránce sboru – www.msencce.wbs.cz. Odkaz na tuto stránku je uveden na webové stránce města Mšena.

Sbor navzdory neočekávaným okolnostem covidové pandemie si i přes omezení kontaktů a veřejného scházení uchoval soudržnost. Jakmile to situace dovolila, byly obnoveny veřejné bohoslužby i setkávání dětí na biblických kroužcích a mládeže a také organizovány akce pro veřejnost.

Potěšitelné je, že sbor a jeho aktivity se staly nedílnou součástí života ve Mšeně. Usilujeme o zvěstování Pravdy slova Božího uvnitř sboru a můžeme sloužit lidem všech generací i mimo sbor. Modleme se a hledejme cestu, aby sbor mohl sloužit i nadále naději navzdory obavám o jeho finanční zajištění.

5. září 2021

Michal Šimek

Výroční zpráva o hospodaření v roce 2020

Výroční zprávu o hospodaření a rozpočet na rok 2021 připravila sestra Alena Maštálková. Celá zpráva je k dispozici na webových stránkách sboru. Zde uvádíme jen výsledek hospodaření 2020 v porovnání s rokem 2019 a rozpočet na rok 2021. Kvůli každoročně se zvyšujícím odvodům do personálního fondu počítáme pro rok 2021 se ztrátou přes 80 000 Kč.

	2019	2020	2021 rozpočet
	199 Kč	18 978 Kč	- 81 057 Kč

Výroční sborové shromáždění – slovo kurátora

Milé sestry, milí bratři,
dnešní výroční shromáždění je ohlédnutím nejen za uplynulým rokem, ale za celým šestiletým obdobím končícího staršovstva. Uplynulý rok byl v našem sboru poznamenán stejně jako v jiných sborech naší a nejen naší církve covidem a různými omezeními činnosti sboru. Další záležitostí, která náš sbor i jiné sbory citelně zaměstnávala, byl probíhající přechod na samofinancování provozu církve a z něj vyplývající otázka budoucnosti sboru.

Chci poděkovat bratru Šimkovi za obětavou činnost i v době, kdy nebylo možné konat bohoslužby v kostele a nebo jen s výraznými obtížemi. Děkuju členům staršovstva za odpovědnost a trpělivost, s níž se snažili plnit své úkoly i za ztížené situace. Děkuju všem členům sboru, kteří se snažili podle možnosti podpořit sborové aktivity, i když to pro ně někdy bylo spojeno s krkolomnými nesnáze. Je dobře, že se můžeme zase scházet v kostele. Nezapomeňme ale na to, že našich „online“ akcí se účastnili také lidé, kteří se jich aspoň dosud tady v kostele neúčastnili. Byla by škoda nechat tyto zájemce nyní bez povšimnutí.

Členům končícího staršovstva děkuju za obětavou práci během celého šestiletého období. Víím, že jste ji nedělali proto, že byste za ni čekali díky nebo uznání. Dovolte mi tedy, abych vám aspoň teď, na konci volebního období, své uznání a vděčnost vyjádřil. Děkuju.

Budeme dnes volit nové staršovstvo. Čeká na něj velmi nesnadné období,

během něhož dojde k zásadním změnám v podobě sboru, protože nějaká forma propojení s okolními sbory v průběhu následujících několika let se jeví jako nevyhnutelná. Právě nové staršovstvo čeká úkol, aby uvážlivě a současně s odvahou a důvěrou v Boží vedení promyslelo, projednalo a připravilo takovou formu existence sboru, která by nejen zachovala to dobré, co se nyní daří, ale využívala i nové podněty, jaké užší spolupráce s dalšími sbory může nabídnout. Všechny členy sboru prosím, aby na zvolené presbytery mysleli ve svých modlitbách, vyprošovali jim moudrost a podporovali je v jejich úsilí.

Na závěr bych chtěl připomenout vzkazy, které prostřednictvím Zjevení svatého Jana adresuje tehdejším sborům ten, který se představuje jako První i poslední, ten živý:

Vím o tvých skutcích, o tvém úsilí i tvé vytrvalosti... Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku. (do Efesu)

Vím o tvém soužení a tvé chudobě, ale jsi bohat. Neboj se toho, co máš vytrpět. (do Smyrny)

...pevně se držíš mého jména a nezapřel jsi víru ve mne... (do Pergama)

Vím o tvých skutcích, lásce a víře, službě a vytrvalosti; vím, že tvých skutků je čím dál více. (do Thyatirů)

Vím o tvých skutcích – podle jména jsi živ, ale jsi mrtev. Probud' se a posilni to, co ještě zůstává a je už na vymření! Neboť shledávám, že tvým skutkům mnoho chybí před Bohem. (do Sard)

Vím o tvých skutcích. Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít. Neboť ačkoli máš nepatrnou moc, zachoval jsi mé slovo a mé jméno jsi nezapřel. (do Filadelfie)

Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech. (do Laodikeje)

Už tyto pradávne sbory měly své těžkosti a jejich situace určitě nebyla snazší než ta naše.

I o sboru ve Mšeně Pán Bůh ví a o našich skutcích. Usilujme tedy, abychom byli Pánu Bohu jako sbor milí, nyní i v příštích letech.

Luboš Skopec

Podzimní sborové listy, zpravodaj FS ČCE Mšeno. Říjen 2021. Připravili MŠ+LS.

Noc kostelů – pohádka pro děti i kultura pro dospělé

Mšenský evangelický kostel se i letos otevřel veřejnosti při celostátní akci Noc kostelů. Akce, které se průběžně od odpoledne až do večera zúčastnilo na 120 lidí, se konala pod záštitou mšenského starosty Martina Macha. Shodou okolností to byla první veřejná akce ve Mšeně po lockdownu stejně jako loni na jaře.

Program otevřela Jitka Hrdličková z Muzea Staré Krásnosti z Velkého Újezda loutkovou pohádkou pro děti i dospělé „Dlouhý, široký a bystrozraký. Představení sklídilo zasloužený potlesk a ovace. Chvilí napětí však prožívali před představením pořadatelé. Původně se mělo hrát venku na farní zahradě, ale počasí bylo značně proměnlivé a nestálé, takže se nakonec hrálo v kostele.

Průběžně až do večera si mohli návštěvníci prohlédnout kostel či vystoupit na věž kostela a porozhlédnout se po krásném mšenském okolí. Oficiálně začala Noc kostelů symbolickou pozvánkou, když se rozezněly zvony kostela. To však nebylo všechno. Počasí se naštěstí umoudřilo, takže kdo chtěl, mohl si na farní zahradě opéci špekáček a u ohně si popovídat se známými a přáteli. Nebo se seznámit s jiným návštěvníkem akce.

Večer se mohli návštěvníci zúčastnit kulturní akce nazvané slovo a hudba. Byla to kombinace recitací úryvků ze spisu J. A. Komenského „Šťestí národa“ v podání mšenských divadelní a zahrání barokních skladeb v podání souboru Ensemble Forte Fortuna. Pořad byl zakončen čtením textů z bible a závěrečnou meditací spojenou s modlitbou za Mšeno a okolí.

Michal Šimek

Na výročí sovětské okupace besedovali o dezinformacích

Mšeno - Sociolog Ivan Gabal v rámci diskusního večera na téma „Dezinformace a informace“, který se uskutečnil na mšenském koupališti v sobotu 21. srpna 2022, vyjádřil přesvědčení, že Okamurova „Strana přímé demokracie“ (SPD) by měla být zrušena. Naznačil tím, že český stát by měl být aktivní v boji proti dezinformacím a neměl by se bát zasáhnout. „Když před časem byla zrušena extrémistická Dělnická strana, mělo to ve veřejném prostoru pozitivní dopad,“ připomněl.

Ivan Gabal tento svůj názor dal do souvislosti s politickým a společenským vývojem československé první republiky, když řekl: „*Největší chybou presidenta Masaryka bylo, když někdy v roce 1933 či 1934 nedal zakázat Henleinovu sudetoněmeckou stranu s tím, že je demokratická. Henleinovci, kteří prosazovali zájmy hitlerovského Německa, následně vyhráli volby a všichni víme, kam to vedlo.*“ Ivan Gabal přítomným asi 40 posluchačům připomněl, že dezinformace a jejich vliv při snaze ovládnout prostor toho či onoho státu není pouze otázkou několika posledních let.

Druhým hostem akce, kterou zorganizoval mšenský evangelický sbor ve spolupráci s městem Mšeno byla tisková mluvčí Ministerstva práce a sociálních věcí Štěpánka Filipová. Ta zdůraznila, že navzdory působení dezinformací na sociálních sítích bychom neměli propadat beznaději. „*Důležité je vnášet do života pozitivní náboj, myšlenku a postoj. Nenechme se otrávit,*“ zdůraznila. Její diskusní kolega zároveň poradil nejen přítomným návštěvníkům, že bychom měli méně konzumovat informace médií a sociálních sítí a znovu se vrátit k četbě beletrie.

Akci moderoval mšenský evangelický farář Michal Šimek Mezi jednotlivými vstupy zahrála harmonikářka Elka Mája z Mělníka písně Karla Kryla, Radůzy i své vlastní. Jednotlivé vstupy zahajovali mšenští divadelníci David Bidlo, Jiří Fanta a Václav Novák citacemi osobností o pravdě a lži. Každý z nich měl vybrán citát, po jehož přečtení hosté bezprostředně zareagovali. Šlo o tyto citáty:

Znám tři druhy lži. Velkou lež, malou lež a statistiku. (George Bernard Shaw)

Cokoli slyšíme, je názor, nikoli fakt. Cokoli vidíme, je úhel pohledu, nikoli pravda. (Aurelius Marcus Antonius)

Lež je tím nebezpečnější, čím je pravdě podobnější. (František Vymazal)

Během večera I. Gabal definoval současný příliv dezinformací z Ruska jako snahu vyvolat v lidech pocit ztráty víry v cokoliv. „*Když to srovnám, tak církev se snaží vyvolat v lidech víru a přesvědčit je o ní. Kdežto dezinformátoři usilují o to, aby lidé nevěřili ničemu a nikomu, což má neblahé důsledky,*“ komentoval. Jako zbraň proti tomuto zhoubnému vlivu by měly církve, spolky a sdružení přicházet s nabídkou rozvíjení morálky a etiky.

-sim-

Bohoslužby ve skalách tentokrát bez lezení

Romanov – Tradičních bohoslužeb ve skalách na Vyhlídkách se v sobotu 11. září zúčastnilo kolem 30 návštěvníků. Polovinu z nich tvořili členové evangelického luterského sboru Gruna-Seidnitz z Drážďan. Bohoslužby se letos konaly skutečně přímo na Vyhlídkách pod lavičkou.. Způsobil to déšť, který znemožnil vystoupit jednomu z kazatelů na jednu z pískovcových věží. Pořadatelé tedy poprvé od roku 2014 si vyzkoušeli „mokrou variantu.“ Po skončení bohoslužeb se přítomní zdrželi na pikniku, který společně připravili účastníci ze Mšena i z Drážďan.

Téma letošních bohoslužeb bylo věnováno 20. výročí od teroristického útoku z 11. září na newyorská „Dvojčata.“ Oba kazatelé – Michael Führer (drážďanský farář zemské Evangelické luterské církve v Sasku) a mšenský evangelický farář Michal Šimek se zaměřili na myšlenky vedoucí k dialogu mezi náboženstvími a národy.

Michael Führer ve svém kázání jednoznačně vyjádřil postoj, že teroristické útoky islamistů nelze ztotožňovat s vírou v Boha, když mimo jiné řekl: „*Dnes víme, že jeden z pilotů krátce před tím, než narazil letadlem do věže, zakřičel: „Alláhu akbar.“ - V posledních letech se stalo toto volání během teroristických útoků častým bojovým pokřikem, který naplňuje přítomné strachem. „Alláhu akbar“ ale neznamená: „Teď zemřeš!“ Znamená spíše: „Bůh je velký. Tak hroznému zneužití arabských slov modlitby nerozumí ani mnoho muslimů, kteří je vyslovují na svých malých modlitebních koberečcích. Tato slova vyřčená jako bojový výkřik jsou urážkou Boha.*“

Proti teroristickému výkřiku hrůzy M. Führer postavil dobré Slovo o Bohu, větu z dopisu apoštola Pavla Timoteovi (2. Timoteovi 1,7): „*Bůh nám nedal ducha skleslosti, ale ducha Síly a Lásky a Rozvážnosti.*“ Zdůraznil, že islamisté podléhají omylu, že Bůh chce ničit. Pokud lidé ničí jiné lidi pomocí letadel, nákladních aut a výbušnin nebo kalašnikovů, pak to není Boží vůle. Síla, kterou Bůh propůjčuje, chce vždy tvořit. „*Láska drží sílu a moc na uzdě. Láska nám dává očkovací sérum proti fanaticismu. Láska nikdy nedovolí, aby jeden zabil druhého kvůli tomu, že by se měl zalíbit Bohu,*“ dodal. Připomněl také, že na místě, kde stávala „Dvojčata,“ se ke společným modlitbám schází židé, muslimové a křesťané.

A vyjádřil přesvědčení, že terorismus nebude mít v dějinách, které řídí

Bůh, poslední slovo:

„Neexistuje jeden svět věřících a druhý nevěřících. Všichni žijeme v jednom světě. Jsme spojeni nejen obchodováním, ale také modlitbou. Jednou ztratí i zvolání „Alláhu akbar“ svou hrůzu. Opět našim uším řekne, co původně říci měl: „Bůh je velký!“

Tento velký Bůh nevyžaduje naši podřízenost, ale dává nám svého Ducha. Dává ho nám všem, abychom žili a milovali a chválili toho, který nás povolal být lidmi, a tím také jeho dětmi.“

Farář Michal Šimek vyjádřil názor, že útok v New Yorku před dvaceti lety byl útokem proti západní civilizaci a tedy i proti nám. Vděčně vzpomněl na seznámení s jedním muslimem, Afgháncem Al-Sayedim na mezináboženském modlitebním shromáždění v Praze několik let před útokem na „Dvojčata.“ Udržovali spolu příležitostný kontakt. Al-Sayedim útok jednoznačně odsoudil a přivítal, když do Afghánistánu vstoupili Američané, aby zlikvidovali hnutí Al-kaida podporované Talibánem. M. Šimek poukázal na to, že nadějí pro nás a svět, ve kterém žijeme, není nenávisť, fanatismus, ponižování lidské důstojnosti a teror. Světlem a nadějí je dialog, společně sdílená víra a modlitba překračující hranice národů a náboženství.

Michal Šimek

„20 Jahre nach dem Terroranschlag vom 11.September...“

„20 let po teroristickém útoku 11. září ...“

Wer 2001 schon jugendlich oder erwachsen war, wird die Bilder nie vergessen: Zwei Flugzeuge fliegen in die Türme des World Trade Center. Feuerbälle explodieren. Schwarzer Rauch steigt auf.

Die Hochhäuser fallen in sich zusammen. Menschen springen aus den Fenstern in den sicheren Tod. Mehr und mehr legt sich der Staub wie Schnee auf die Straßen von Manhattan...

Kdo byl v roce 2001 už teenager nebo dospělý, na ten výjev nikdy nezapomene: dvě letadla nalétávají do věží Světového obchodního centra. Ohnivě koule explodují. Černý kouř stoupá.

Mrakodrapy se hroutí. Lidé se vrhají z oken do náruče jisté smrti.

Bez ustání usedá stále více prachu na ulice v Manhattanu, jako by to byl sníh ...

Vor den Bildschirmen hiet heute vor 20 Jahren die Welt den Atem an. Bald wurde deutlich: Ein Krieg mit einer neuen Kriegsführung hat begonnen. Flugzeuge, Lastwagen und Spengstoff sind die Waffen. Um möglichst viele Menschen töten zu können, töten sich mitunter Terroristen selbst.

Přesně dnes před 20 lety se zatajil dech světa před obrazovkami. Najednou bylo zřejmé, že začala válka s novými typy zbraní: letadly, nákladními automobily a výbušninami. Aby mohli teroristé usmrtit co nejvíce lidí, zabíjejí zároveň sami sebe.

Heute weiß man: Einer der Piloten rief kurz vor dem Einschlag seines Flugzeugs in den Turm: „Allahu akbar.“ – Dieser Ruf ist in den vergangenen Jahren oft zum Schlachtruf bei Terroranschlägen geworden, der anwesende Menschen einschüchtert.

„Allahu akbar“ heißt aber nicht: „Jetzt werdet ihr sterben!“ Es heißt vielmehr: „Gott ist groß.“

Dnes víme, že jeden z pilotů krátce před tím, než narazil letadlem do věže, zakřičel: „Allah akbar.“ - V posledních letech se stalo toto volání během teroristických útoků častým bojovým pokřikem, který naplňuje přítomné strachem.

„Alláh akbar“ ale neznamená: „Ted' zemřeš!“ Znamená spíše: „Bůh je velký“.

.....
Dass diese arabischen Gebetsworte so böse missbraucht werden, verstehen auch viele Muslime nicht, die sie auf ihren kleinen Gebetsteppichen kniend sprechen.

„Allahu akbar.“ - „Gott ist groß.“ - Als Schlachtruf, inzwischen in ganz Europa bekannt, sind diese Worte nach meiner Erkenntnis Gotteslästerung.

Tak hroznému zneužití arabských slov modlitby nerozumí ani mnoho muslimů, kteří je vyslovují na svých malých modlitebních koberečcích.

"Alláh akbar." - "Bůh je velký." – Tato slova vyřčená jako bojový výkřik a známá už po celé Evropě, jsou urážkou Boha.

.....
Ich will heute diesem Terror-Ruf ein gutes Wort über Gott entgegenstellen, einen Satz aus einem Brief des Apostels Paulus an Timotheus (2.Tim 1,7):

„Gott hat uns nicht einen Geist der Verzagtheit gegeben, sondern den Geist der Kraft und der Liebe und der Besonnenheit.“

Dnes chci proti tomuto teroristickému výkřiku hrůzy postavit dobré Slovo o Bohu, větu z dopisu apoštola Pavla Timoteovi (2. Timoteovi 1,7):

„Bůh nám nedal ducha skleslosti, ale ducha Síly a Lásky a Rozvážnosti.“

Gott lässt uns in bedrohlichen Zeiten nicht allein. Er gibt uns seinen Geist. Und dieser Geist wirkt in verschiedener Weise.

„Gott hat uns nicht einen Geist der Verzagtheit gegeben, sondern den Geist der Kraft und der Liebe und der Besonnenheit.“ – In diesem Satz gibt es neben den Worten „Gott“ und „Geist“ vier weitere Hauptworte: „Verzagtheit“, „Kraft“, „Liebe“ und „Besonnenheit“.

Wo überall Verzagtheit um sich greift, wissen wir selbst oder „weiß der Teufel“. Da brauchen wir keine Erklärungen...

Bůh nás v dobách ohrožení nenechává o samotě. Dává nám svého Ducha. A tento Duch působí různými způsoby.

„Bůh nám nedal ducha skleslosti, ale Ducha Síly a Lásky a Rozvážnosti.“ - Kromě slov „Bůh“ a „Duch“ jsou v této větě ještě další čtyři podstatná jména: „Skleslost“, „Síla“, „Láska“ a „Rozvážnost“.

Sami víme, kde všude bují zoufalství a sklíčenost. A taky „čert ví“ – tedy ví to i „d’ábel“. To si nemusíme vysvětlovat.

Wichtiger ist (1.) der Geist der Kraft.

Von dem hat Paulus geschrieben, obwohl er selbst gerade im Gefängnis saß. Er wollte durch seinen Brief erläutern: Die Kraft Gottes erwählt, beruft und errettet uns.

Důležitější je (1.) Duch Síly.

Pavel o něm psal, ačkoliv zrovna sám seděl ve vězení. Svým dopisem chtěl jasně říci: Boží moc si nás vybírá, volá a zachraňuje.

.....

Dass es Dich und mich gibt, ist nicht dem Zufall zu verdanken oder einer aufregenden Stunde unserer Eltern...

Gott hat in seiner Kraft uns zum Leben bestimmt. Und seine Kraft fließt uns auch zu, wenn wir tun, was ihm gefällt.- Wir sind gewollt. Wir werden gebraucht.

Za to, že existuješ ty nebo já, nevděčíme náhodě nebo vzrušující hodince našich rodičů...

Bůh nás ve své moci určil k životu. A jeho síla k nám také proudí, když děláme, co se mu líbí. - Jsme chtění a žadaní. On nás použije.

.....

Islamisten erliegen dem Irrtum, Gott wolle Zerstörung. Aber das ist nicht wahr. Wenn Menschen mit Hilfe von Flugzeugen, Lastwagen und Sprengstoff oder auch Kalaschnikows andere Menschen vernichten, dann entspricht das nicht dem Willen Gottes. - Die Kraft, die Gott verleiht, will immer aufbauen. Sie dient nicht der Zerstörung, sondern dem Leben.

Islamisté podléhají omylu, že Bůh chce ničit. Ale to není pravda. Pokud lidé ničí jiné lidi pomocí letadel, nákladních aut a výbušnin nebo kalašnikovů, pak to není Boží vůle. - Síla, kterou Bůh propůjčuje, chce vždy tvořit a stavět. Neslouží ničení, ale životu.

.....

Gott gibt uns auch (2.) den **Geist der Liebe**.

Das sagt Paulus unübertroffen so: „*Die Liebe ist langmütig und freundlich, die Liebe eifert nicht, die Liebe treibt nicht Mutwillen, sie bläht sich nicht auf, sie verhält sich nicht ungehörig, sie sucht nicht das Ihre, sie lässt sich nicht erbittern, sie rechnet das Böse nicht zu, sie freut sich nicht über die Ungerechtigkeit, sie freut sich aber an der Wahrheit; sie erträgt alles, sie glaubt alles, sie hofft alles, sie duldet alles.*“ (1.Kor 13,4-7)

Bůh nám také dává (2.) Ducha Lásky.

Pavel to říká nepřekonatelně : „*Láska je trpělivá a laskavá, láska nežárí, láska nejedná svévolně, nenafukuje se, nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nezahořkne, nepočítá křivdy, neraduje se z nespravedlnosti, ale raduje se z pravdy; všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno snáší*“ (1 Kor 13,4-7)

Die Liebe hält die Kraft im Zaum. Die Liebe impft gegen Fanatismus. Die Liebe wird niemals dulden, dass einer einen anderen tötet, um Gott einen Gefallen zu tun.

Láska drží sílu a moc na uzdě. Láska nám dává očkovací sérum proti fanatismu. Láska nikdy nedovolí, aby jeden zabil druhého kvůli tomu, že by se měl zalíbit Bohu.

Die „Geschwister“ Kraft und Liebe sind beide schnell und impulsiv. Doch Gott denkt, dass auch wir denken sollten. Gerade in unübersichtlichen Lagen und den Zeiten von Krieg und Terror ist es gut, erst nachzudenken und dann zu reagieren. Daher gibt Gott zu Liebe und Kraft noch einen dritten Geist, den der Besonnenheit.

„Sourozenci“ Síla a Láska jsou oba rychlí a impulzivní. Bůh si ale myslí, že bychom měli i přemýšlet. Zvláště v nepřehledných situacích a v dobách války a teroru je dobré nejprve přemýšlet a pak reagovat. Proto Bůh dává k Lásce a Síle ještě třetího Ducha, totiž Rozvahu.

(3.) Der Geist der Besonnenheit.

Der funkt den Geschwistern Kraft und Liebe oft dazwischen, nimmt die Eile raus, kühlt die Hitze runter. „Erst mal drüber schlafen! Mal sehen, wie die Sache morgen aussieht.“

(3.) Duch rozvahy.

Často zasahuje mezi sourozence Sílu a Lásku, ubere jim na spěchu a zchladí horkou hlavu. "Nejdříve se na to vyspat! Uvidíme, jak to bude zítra."

Der Geist der Besonnenheit ist ein solider, nachdenklicher, geordneter Geist, könnte ein deutscher, gar ein preußischer Geist sein... - Aber auch er ist ein Geist von Gott.

Kraft, Liebe, Besonnenheit – drei Geistgaben, die von Gott kommen.

Duch rozvahy je solidní, přemýšlivý a spořádaný duch, mohl by to být německý, dokonce i pruský duch ... - Ale také je to Duch Boží. Síla, Láska, Rozvaha - tři duchovní dary, které přicházejí od Boha.

Geist von Gott. Er gibt ihn denen, die er erwählt hat.

Er gibt ihn denen, die er berufen hat. Er gibt ihn denen, die hören, was er sagt.

Drei, die sich gegenseitig in Schach halten. Drei gegen den einen, der nicht von Gott ist: die Verzagttheit.

Duch od Hospodina. Dává ho těm, které si vybral. Dává ho těm, které povolal. Dává to těm, kteří slyší, co říká.

Tři, kteří se vzájemně drží v šachu. Tři proti jednomu, kdo od Boha není: proti skleslosti a strachu.

Am Ground Zero in New York markieren zwei quadratische Bassins die Stelle, an der die Türme standen. Drum herum wurden neue Hochhäuser gebaut, noch höher als die alten. Das höchste steht bereits, es heißt „One World Trade Center.“ Dort kommt man immer wieder zusammen und betet miteinander: Christen, Juden, Muslime.

V místě zkázy v New Yorku zvaném Ground Zero označují dvě čtvercové vodní plochy půdorys, na kterém stály věže. Kolem dokola se stavěly nové mrakodrapy, dokonce vyšší než ty staré. Nejvyšší už je hotov, jmenuje se „One World Trade Center“. Tam se lidé pravidelně scházejí a společně se modlí: křesťané, židé, muslimové.

Der Terrorismus wird in der Geschichte, die Gott lenkt, nicht das letzte Wort haben.

Es gibt nicht eine Welt der Gläubigen und eine andere der Ungläubigen. Wir leben alle in *einer* Welt. Sie wird nicht nur durch den Welthandel, sie wird auch durch das Gebet zusammengehalten.

Irgendwann wird auch der Ruf „Allahu akbar“ seinen Schrecken verlieren. Er wird auch in unseren Ohren wieder das sagen, was er ursprünglich sagen soll: „Gott ist groß!“

Dieser große Gott fordert nicht unsere Unterwerfung, sondern er gibt uns seinen Geist. Er gibt ihn allen Menschen, damit wir leben und lieben und den loben, der uns dazu *berufen hat, als Menschen seine Kindern zu sein.*
- Amen

Terorismus nebude mít v dějinách, které řídí Bůh, poslední slovo. Neexistuje jeden svět věřících a druhý nevěřících. Všichni žijeme v jednom světě. Jsme spojeni nejen obchodováním, ale také modlitbou. Jednou ztratí i zvolání „Alláhu akbar“ svou hrůzu. Opět našim uším řekne, co původně říci měl: „Bůh je velký!“

Tento velký Bůh nevyžaduje naši podřízenost, ale dává nám svého Ducha. Dává ho nám všem, abychom žili a milovali a chválili toho, který nás povolal být lidmi, a tím také jeho dětmi. – Amen

Michael Führer - Pfarrer der Ev.-Luth. Landeskirche Sachsens, aus Dresden

farář zemské Evangelické luterské církve v Sasku, z Drážďan

Bohoslužby ve skalách – pozdrav Michala Šimka

Milí přátelé, dnes je tomu přesně 20 let, co došlo k teroristickému útoku v New Yorku. Útok byl projevem nenávisti a náboženského fanatismu. Byl to útok proti západní civilizaci a také proti svobodě vyznání. Útok byl namířen i proti nám.

Provedli lidé, kteří se hlásili k muslimské víře. Čin, který ničil lidské životy, nebyl činem skutečné víry. Opravdová víra nepřináší oheň zkázy. Není těžké vyvolat obecnou nenávist k muslimům. Podívejte se, co udělali v New Yorku!

Obecná nenávist k nějakému náboženství a k těm, kteří ho vyznávají, je škodlivá. Je lepší se s lidmi jiných vyznání se stýkat, mluvit, hovořit a také se modlit. Několik let před útokem v New Yorku jsem se zúčastnil jednoho setkání v Praze. Zde se modlili křesťané, Židé a muslimové. Tehdy za mnou přišel pan Sayedi – muslim a Afghánec. Žil v Praze. Navázali jsme přátelský vztah, občas jsme si zavolali.

Al-Sayedi tento útok odsoudil. Přivítal, když Američané vstoupili do Afghánistánu, aby zlikvidovali hnutí Al-Kaida. To stálo za útokem v New Yorku a v Afghánistánu bylo chráněno Talibánem. Nyní po dvaceti letech tato mise skončila. Podíleli se na ní i čeští a němečtí vojáci. Nechci v této chvíli hodnotit její úspěšnost. Chci jen poukázat na to, že nadějí pro nás a svět, ve kterém žijeme, není nenávist, fanatismus, ponižování lidské důstojnosti a teror.

Světlem a nadějí je dialog, společně sdílená víra a modlitba překračující hranice národů a náboženství.

Inspiraci k dialogu víry mezi národy a náboženstvími najdeme u proroka Izaiáše ve 49. kapitole, verš 5.- 6:

5A nyní praví Hospodin, který mě vytvořil jako svého služebníka už v životě matky, abych k němu přivedl Jákoeba nazpět, byť i nebyl shromážděn Izrael. Stal jsem se váženým Hospodinových očích, můj Bůh je záštita moje.

6On dále řekl: „Nestačí, abys byl mým služebníkem, který má pozvednout Jákoebovy kmeny a přivést zpátky ty z Izraele, kdo byli ušetřeni; dal jsem tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končin země.“ Amen.

Michal Šimek - evangelický farář ve Mšeně u Mělníka

Gottesdienst in Felsen – Gruss von Michal Šimek

Liebe Freunde,

heute sind genau 20 Jahre seit dem Terroranschlag in New York vergangen. Der Angriff war eine Manifestation von Hass und religiöser Bigotterie. Es war ein Angriff auf die westliche Zivilisation und auch auf die Religionsfreiheit. Der Angriff richtete sich auch gegen uns. Er wurde, von Menschen aufgeführt, die sich zum muslimischen Glauben bekennen. Der Akt, der das Menschenleben zerstörte, war kein Akt des wahren Glaubens. Wahrer Glaube bringt nicht das Feuer der Zerstörung.

Es ist nicht schwer, allgemeinen Hass gegen Muslime zu provozieren: „Sehen Sie, was sie in New York gemacht haben!“

Der allgemeine Hass gegen eine Religion und ihre Bekenner ist schädlich. Es ist besser, sich mit Menschen anderer Glaubensrichtungen zu treffen, zu reden, und auch zu beten. Einige Jahre vor dem Anschlag in New York nahm ich an einem Treffen in Prag teil. Hier beteten Christen, Juden und Muslime gemeinsam. Damals kam Herr Al- Sayedi zu mir – ein afghanischer Muslim, der in Prag lebte. Wir haben eine freundschaftliche Beziehung angeknüpft, manchmal riefen wir uns an. Al-Sayedi verurteilte den Angriff in New York. Er begrüßte den Einmarsch der Amerikaner in Afghanistan, um die Al-Qaida-Bewegung zu zerstören, die hinter dem Anschlag in New York stand und von dem Taliban in Afghanistan beschützt wurde.

Jetzt, zwanzig Jahre später, ist diese Mission beendet. Auch tschechische und deutsche Soldaten haben daran teilgenommen. Ob das ein Erfolg war, möchte ich zum jetzigen Zeitpunkt nicht bewerten. Ich möchte nur darauf hinweisen, dass die Hoffnung für uns und die Welt, in der wir leben, nicht in Hass, Bigotterie, Demütigung der Menschenwürde und Terror besteht. Licht und Hoffnung sind für uns Dialoge und gemeinsame Gebete, die über die Grenzen der Nationen und Religionen greifen.

Inspiration für den Glaubensdialog zwischen Nationen und Religionen finden wir beim Propheten Jesaja in Kapitel 49, Vers 5-6:

Jetzt hat Jahwe gesprochen, / der mich schon im Mutterleib zu seinem Diener ausgebildet hat, / damit Jakob zurückgebracht und Israel zu ihm heimgeführt werde. / Bei Jahwe bin ich angesehen, / meine Stärke liegt in meinem Gott. ⁶ Er sagte: "Es ist zu wenig, dass du nur mein Diener bist, / um die Stämme Jakobs aufzurichten, / zurückzuführen die Verschonten

Israels. / Ich habe dich auch zum Licht der Nationen gemacht, / dass mein Heil das Ende der Erde erreicht."

Amen

Michal Šimek - Pfarrer der Gemeinde der Böhmisches Brüder in Mšeno bei Mělník

Jaromír Šimonek zemřel

Člen evangelického sboru ve Mšeně a také hospodář na Housce, Lobči a Stránově zemřel v pondělí 26. července 2021 ve věku 76 let. Jeho pohřeb se konal v parku na zámku v Lobči v neděli 1. srpna. Byl to člověk aktivní, s pozitivním přístupem k životu. Nelze se divit, že se s ním přišlo rozloučit nepřehledné množství lidí.

Jaromír Šimonek se vyznačoval laskavým humorem a také ochotou nést zodpovědnost za své okolí a také ochotou pomáhat radou i penězi. Byl to skutečný hospodář. Podařilo se mu po převratu v roce 1989 obnovit hrad Housku a zámky Lobeč a Stránov. Tedy ta rodová sídla, která byla jeho předkům zabavena po roce 1948. Příkoří, která se udála jeho rodině, nenesl úkorně, naopak vložil do obnovy veškerý svůj um a energii. A ve své dceři Zuzaně Pavlík Šimonkové našel zdatnou nástupkyni.

Jeho pradědeček Josef Šimonek, hospodář, sedlák, senátor, prezident Škodových závodů v Plzni a posléze i v Mladé Boleslavi, byl jedním z podporovatelů stavby evangelického kostela ve Mšeně u Mělníka.

Jeho pravnuček Jaromír do mšenského kostela příliš nechodil, pouze na pohřby. Byl si však vědom příslušnosti k evangelické tradici a byl ochoten pomoci finanční částkou na potřebné opravy. Tím, se držel rodové tradice. Vyjadřoval to tak, když mi říkával: „Pane faráři, my při kostele držíme.“

Na svého praděda – senátora Josefa Šimonka nenavázal a do vysoké politiky nevstoupil, i když k tomu měl jistě příležitost. Osvědčil se však jako starosta Lobče, kde byl opakovaně na tento post volen.

Vyznačoval se neokázalým, avšak noblesním chováním a vystupováním. Šetřil ostrými kritickými slovy tam, kde byl důvod poukázat na špatnost či proradnost. Dělal to ovšem způsobem hodným jeho šlechtických

předků. Tedy zlo nezastíral, ale kritiku vyjádřil mírným, ale jasným způsobem. Byl v tom kus životní moudrosti, ale i pragmatismu.

Jeho spolužákem na střední zemědělské škole v Mladé Boleslavi a později i na vysoké škole zemědělské v Praze – Suchdole byl pozdější nomenklaturní komunistický kádr Miroslav Štěpán - pro mnohé překvapivě pocházel z agrárnícké selské rodiny od Loun. Při natáčení rozhovoru pro Post Bellum jsem se na to samozřejmě Jaromíra Šimonka zeptal. Odpověděl mi, že s jeho názory nesouhlasil a nesouhlasí, ale vyhnul se nějaké ostré kritice. Uvědomil jsem si, že někdy je možná lepší být v kritice umírněný, svůj postoj vymezit, ale stále vidět v tom druhém i člověka. Myslím, že kdyby Šimonkův přístup k lidem, s nimiž nesouhlasím, mělo více a zejména vysoce postavených lidí, byla by politická kultura a obecná kultura vztahů mezi lidmi u nás na vyšší úrovni. Na svět se totiž díval pod zorným úhlem rodové tradice, která překračuje jedno volební období a má vztah k historii a tradici regionu i celé republiky.

Jaromíre Šimonku, díky za vše, čím jste mě obohatil!

Michal Šimek

Jaromír Šimonek – životní příběh z rozhovoru pro Post Bellum

Rozhovor pro Post Bellum s Jaromírem Šimonkem natočil v roce 2016 Michal Šimek. Na odkazu <https://www.pametnaroda.cz/cs/simonek-jaromir-1945> najdete zpracování celé nahrávky. Markéta Černá na základě nahrávky napsala životní příběh Jaromíra Šimonka, který si nyní můžete přečíst:

Jaromír Šimonek se narodil 24. července 1945 na zámku Lobeč rodičům Jaromíru a Blaženě Šimonkovým. Tatínek se narodil na zámku Stránov, maminka, rozená Křováčková, byla z Jizerního Vtelnu. Rod Šimonků pochází z obce Stránky a okolí – Mšeno, Újezd, Ledce. Pamětník má vypsaný rodokmen zhruba do roku 1700. Jeho předci byli rychtáři, měli polnosti a drobná hospodářství. Vlastnil společně se svojí sestrou Blankou Horovou zámek Stránov, hrad Houska a zámek Lobeč u Mladé Boleslavi s přílehlými polnostmi a lesy.

Povýšení do šlechtického stavu

Historie rodiny, na kterou jsou její členové náležitě pyšní, je spjata se jménem pamětníkova pradědečka Josefa Šimonka (1862–1934). Ten se po studiích Československé obchodní akademie a krátkém angažmá v Rusku vypracoval ve Škodě Plzeň až na post komerčního ředitele (v devadesátých letech 19. století). Jako šéf firmy začal během první světové války pro rodinu postupně kupovat zámky a hrad, které rodině patří po čtyřicet let trvajícím znárodnění dodnes.

Josef Šimonek se v plzeňské Škodovce vypracoval díky své poctivosti. „Přišel na to, že nějaký jeho nadřizený poctivý není. Stěžoval si na to jednou, ale skoro nic se nestalo. Pak si stěžoval ještě jednou, pán ze Škodů to nechal prověřit a ukázalo se, že měl pravdu. Toto zřejmě vedlo k jeho postupu, když se později uvolnilo nějaké místo.“ Škoda Plzeň byla za dob pradědečkova života jedním z nejúspěšnějších evropských koncernů. Josef Šimonek žil jeden čas ve Vídni a vedl rušný společenský život; třeba do tanečních chodil s budoucí manželkou Tomáše Bati – Marií, se kterou rodina zůstala v kontaktu i v dobách její emigrace.

Za svoje zásluhy o rozvoj průmyslu byl pradědeček na jaře roku 1918 povýšen posledním rakouským císařem a českým králem Karlem I. do šlechtického stavu. Získal dědičný titul svobodného pána z Mladatova, jednalo se o titul barona, tedy o nižší šlechtu. Šlechtické tituly však byly po vzniku svobodného Československa zrušeny tehdejším prezidentem T. G. Masarykem. Jaromír Šimonek s tím nesouhlasí. „My jsme byli povýšení císařem pánem, tedy z Boží vůle, takže nějaká světská vůle může podle mě stěžovat něco takového měnit... My se k tomu hrdě hlásíme, a i když jsou šlechtické insignie zakázány, máme v našem firemním logu náš zjednodušený rodový znak.“

Po skončení první světové války přešla Škodovka velmi brzy na mírovou výrobu, a to díky kontraktům s Francií, které Josef Šimonek uzavřel. V roce 1925 zase vedl jednání o fúzi Škody Plzeň a automobilky Laurin & Klement s jejím tehdejším majitelem Václavem Klementem: „Náš zahradník, pan Šmíd, říkal: Hrabal jsem co nejbliž, abych slyšel, byl tam takový stoleček pod kaštanem, venku se to podepisovalo a pan prezident [Josef Šimonek] vytáhl hodinky a řekl panu Klementovi: „A má na to deset minut. Bude rád, když se tam stane ředitelem.“ Takto vznikl předchůdce dnešní Škody Mladá Boleslav.

Pradědeček Šimonek se angažoval i politicky jako agrárník a dvě volební období působil jako senátor. Na svých zámcích hostil významné evropské politiky své doby, včetně prezidenta T. G. Masaryka. Když v roce 1934 zemřel, shromáždil se na jeho počest celý Senát a jeho tehdejší předseda doktor Soukup měl proslov, jehož přepis mají Šimonkovi zveřejněn na svých internetových stránkách. Josef Šimonek je pohřben v rodinné hrobce v Lobči.

Po Mnichovu a za války

Blízko Lobče se nachází hraniční pásmo, za kterým začínaly Sudety. Němci rodině zabrali majetek, který v Sudetech měla – hrad Housku a okolní lesy. Protože lobečský zámek byl v té době prázdný a rodina žila na Stránově, zabralo gestapo i Lobeč a zřídilo zde školu pro žáky Hitlerjugend. Na starost ji měl bratr Hermanna Göringa, pod kterého tyto ústavy pro mládež spadaly a jenž Lobeč i osobně navštívil. Pamětník si nevybavuje, že by nacisté na rodinu vyvíjeli nějaký nátlak. Na Lobči se po nějaký čas skrýval generál Alois Eliáš, předseda protektorátní vlády v letech 1939 až 1941, kterého potom gestapo zadrželo v Praze a popravilo. Šimonkovy neprozradil a neměli kvůli němu žádné potíže. Jaromír Šimonek si osobně vzpomíná na vdovu po generálu Eliášovi, se kterou se přátelila a pravidelně ji na Stránově navštěvovala jeho babička. Mezi babiččiny přítelkyně patřila třeba i vnučka Václava Laurina.

Lobečské dětství

Pamětník se narodil doma na lobečském zámku, sestra Blanka už se narodila v porodnici. Hnacím motorem rodiny byla maminka. Neustále tlačila na děti, aby v rámci možností dosáhly toho nejlepšího vzdělání, a to včetně vysoké školy. Malý Jaromír měl v dětství dvě chůvy. První, Anna Rottová, byla sudetská Němka. Po skončení války musela společně s rodinou v rámci odsunu opustit Československo. Pamětníkův strýc zjistil, který odsun jede do západního Německa, a pomohl jim se do něj dostat. Ostatní odsuny z tohoto kraje směřovaly do východní části rozdělené země. Pamětník poté Annu znovu potkal až ve svých sedmadvaceti letech. Během komunistické éry ji Šimonkovi mohli několikrát navštívit i v západním Německu.

Druhá chůva, Maja Vávrová, byla pamětníkova kmotra a příbuzná. Jedna z jejích čtyř sester si vzala spisovatele Eduarda Štorcha. Pamětník s ní strávil hodně času u dědečka Františka Šimonka na Stránově. Dědeček zahynul 6. dubna 1950 za velmi podivných okolností při dopravní nehodě.

Tu zavinil řidič divadelní služby, příslušník StB. Policie svalila vinu za nehodu na mrtvého dědečka. Pamětník pátral, zda nešlo o nějakou připravenou akci StB, ale neprokázalo se to.

Jaromír Šimonek rád vzpomíná na lobečskou jednotřídku, hlavně na pana učitele Jecha. Ten později spáchal sebevraždu kvůli akci liberecké StB „Kluky“, která poznamenala celý kraj. Šlo o akci namířenou proti sedlákům. Pan učitel neohlásil, že se ho do ní StB pokoušela falešně naverbovat, a kvůli tomu ho začali vyšetřovat. Neunesl tlak a zastřelil se. „V ten den nás pustil domů už v deset hodin, dal nám nějaké obtisky a spoustu dalších věcí. No a potom šel do modřínového háječku na Pustej sad a tam se zastřelil. Pohřeb byl veřejný, od školy, my děti jsme tam byly všechny.“ Po jeho smrti na uvolněné místo nastoupila mladá učitelka, komunistka. O Šimonkových mluvila hanlivě, což pamětníkovi trochu zkomplikovalo vztahy s ostatními dětmi. I díky ní většina dětí věřila, že zatčení sedláci v akci „Kluky“ byli skutečně vinni, že skutečně něco spáchali proti republice.

Znárodnění rodinného majetku

Znárodnění majetku zná pamětník pouze z vyprávění, byly mu v té době pouhé tři roky. „Přišli za mým dědečkem, ten znárodnovací tým, a řekli: ‚Pane Šimonek, dejte nám klíče od trezoru‘, a ustříhli telefon a tím bylo znárodnění de facto vyřízeno. Dneska máme víc než pětadvacet let po sametové revoluci a ještě nemáme restituce dotažené do konce.“ Znárodnovací výměr byl z 8. března, originál se bohužel nedochoval. Rodina tehdy nebydlela přímo v zámku, ale na území dvorce v tzv. čísle dvě a tam mohla zůstat až do roku 1951. Jaromír Šimonek tam má aktuálně kanceláře a apartmány k pronájmu. Sousedé se k Šimonkovým chovali většinou normálně. „Byli i tací, kteří hodně horovali pro ten levicový režim, pro to znárodnování a získávání majetku, protože si mysleli, jak oni zbohatnou. Jenže on každý režim si rychle najde těch svých horních deset tisíc a na ty obyčejné už tolik nezbyde, jak si původně mysleli.“ Rodině hrozilo vystěhování do místností, kde nebyly ani podlahy, což pamětníkova maminka odmítla. Situaci zachránil Eduard Štorch, kterému pradědeček Šimonek daroval v Lobči chatu. Nabídl ji Šimonkovým, a rodina se tedy přestěhovala tam. Pamětníkovi rodiče zde dokonce dožili.

Šimonkovi se museli přizpůsobit novým poměrům. Maminka pracovala v kanceláři v Jednotě v Doksech, ale kancelářskou práci jí dlouho dělat

nedovolili. Zasedl si na ni okresní tajemník KSČ v Doksech Josef Grösser a osobně se zasloužil o její pracovní sestup. Potom vykupovala ovoce a nakonec se rekvifikovala na prodavačku a více než dvacet let prodávala v Nosálově v obchodě. Tatínek byl nedostudovaný lesník, nestihl školu dokončit, než Němci za války zavřeli vysoké školy. Po znárodnění chvíli pracoval u Státních lesů, potom krátce jako traktorista oral pole, která mu kdysi patřila, a nakonec skončil ve Škodovce v Mladé Boleslavi jako pomocný dělník u stěhovací party. „Tam, kde jeho dědeček byl dvacet let muž číslo dvě. Ještě na něj ukazovali: ‚To je on, ten Šimonek!‘ Ten Šimonek, ten špatnej, kterej založil halířový fond, který funguje dodneška.“ Z halířového fondu se škodovským dělníkům přispívalo na brýle. Nešel zrušit, a tak ho komunisté alespoň přejmenovali na Šimůnkův. Základní vklad byl milion korun od pradědečka Šimonka a potom do něj přispívali všichni zaměstnanci, kterým se strhávaly peníze z výplaty, šlo o haléřové částky, odtud název fondu.

Prastrýc Eduard Štorch

Známý spisovatel, pedagog a archeolog Eduard Štorch si vzal pamětníkovu pratetu Boženu Vávrovou. Pradědeček Josef Šimonek mu potom dal v Lobči chatu. Štorch tam napsal některé ze svých knih, nejznámější z nich je Minehava. V padesátých letech chatu zapůjčil pamětníkovým rodičům, aby se do ní mohli nastěhovat, když museli opustit zámek. Od té doby se s nimi stýkal častěji a v létě s nimi v Lobči i bydlel.

Další studia, zlatá šedesátá léta v Praze

Po skončení jednotřídky začal Jaromír Šimonek dojíždět do školy do Mšena. Tam si na něj zasedl učitel jakožto na syna vykořisťovatele z Lobče, často ho shazoval a vyvolával. Pamětník na to nijak nereagoval a děti na něj kvůli tomu našťestí nezanevřely. Po základní škole chtěl coby fanda dopravních prostředků zamířit na strojní průmyslovku v Mladé Boleslavi, ale to mu komunisté nedovolili. Uvažoval tedy o studiu zemědělské techniky a mechanizace, ale nebyl přijat. Skončil na učilišti v Horkách nad Jizerou na oboru pěstitel-chovatel, kam chodily děti z pomocných škol a děti kulaků. Potom se vyučil jako opravář zemědělských strojů a nakonec si udělal i nástavbu na té škole zemědělské techniky, kam ho předtím nevzali. To už se ale psala šedesátá léta a poměry se trochu uvolnily.

Jedním z jeho spolužáků byl i Miroslav Štěpán, pozdější tajemník

Socialistického svazu mládeže (SSM) a pražské KSČ. Potkali se i na Vysoké škole zemědělské, kde Jaromír Šimonek studoval na fakultě mechanizace v Suchdole. Štěpán paradoxně pocházel ze sedláckého gruntu, které KSČ likvidovala. Na vysoké škole to pro pamětníka bylo těžší, protože mu chyběla středoškolská matematika. Při studiu si přivydělával jako řidič nákladního auta, v létě jezdil na žně. Studoval v Praze mezi lety 1965 až 1970, a zažil tedy události jako první majáles nebo upálení Jana Palacha. „Prostáli jsme spoustu tryzen a všelijakých shromáždění. Byla to samozřejmě oběť, která pohnula... Ale mně osobně ho bylo líto, myslím, že to dělat neměl. Nevím, jestli to tolik změnilo. On byl od Mělníka, chodil na gymnázium s mojí nynější švagrovou. Takže jsme ho brali jako kámoše a chyběl nám.“ Pamětníkova sestra vystudovala medicínu a léta působila jako primárka v Nemocnici Na Bulovce.

Po promoci v roce 1970 zamířil Jaromír Šimonek na vojnu do Tachova, kde v rotě týlového zabezpečení dosáhl hodnosti četaře. Po měsíci ho převeleli do Stříbra, kde učil kurz konstrukce obrněných vozidel. „Na vojně byla znát roztrpčenost, protože zrovna do civilu odcházela spousta oficírů, kteří se po roce 1968 nějak zpronevěřili, buď něco řekli, nebo si tam vyřizovali možná nějaké soukromé účty.“ Protože jak Tachov, tak Stříbro ležely v západním okruhu, prováděli důstojníci často prohlídky ubikací, jestli vojáci nemají někde ukryté rádio. Pamětníkovi takto jednou našli jak rádio, tak Bibli. „Už jsem přece jen nebyl obyčejný voják, tak mně to rádio nechali. Já neposlouchal Svobodnou Evropu, ale spíš hudbu. No a vedle tam ležela Bible svatá. Ptali se: ‚Co je tohle?‘ Řekl jsem: ‚To je Bible svatá.‘ To ale nebylo proti ničemu, takže jsem si ji nechal. Četl si z ní hlavně můj spolubydlící, který byl při kostele víc než já.“

Muži evangelíci, ženy katoličky

Zajímavá věc se týká konfese rodu Šimonků. Počínaje pradědečkem Josefem jsou všichni muži v rodě evangelíci a berou si katoličky. Jejich společné děti jsou potom vychovávány – chlapci jako evangelíci a dívky jako katoličky. To platí i pro pamětníka – on je evangelík, jeho sestra Blanka je katolička a jejich děti to mají stejně. Pamětník finančně podporuje jak evangelický sbor ve Mšeně, tak tamější římskokatolickou farnost. Stejně, jako to dělali jeho předci. „Když třeba v padesátých letech vystěhovali babičku ze Stránova, šla na faru. Pan farář Tržický stál mezi dveřmi a řekl: ‚Paní patronko, fara je vám k dispozici.‘“

Devadesátá léta a restituce

První zrestituovaný majetek převzala rodina Šimonků na podzim roku 1991, do roku 1994 nebo 1995 jim stát vrátil všechn nemovitý majetek, ale dodnes se někde řeší hranice pozemků. V současné době Šimonkovi hospodaří zhruba na 500 hektarech polí, 2000 hektarech lesů a sedmi hektarech rybníků, do majetku rodiny patří i dva výše jmenované zámky a hrad. Šimonkovi se starají i o spoustu cest a parků, vzali si zpět všechno, nepřebírali jen produktivní části majetku. Na všem hospodaří sami a až na drobnosti téměř nic nepronajímají. Mají i bytový fond, ten je však dlouhodobě ztrátový. „Snažíme se vrátit se do stavu z třicátých let. Úspěch je střídavý, záleží na tom, jak jde hospodaření nebo kolik peněz přijde z dotací. Protože my jsme si to sami nezdevastovali. To není žádný milodar, jsou to peníze za to, co nám bylo zničeno nebo odcizeno.“ Co se týče dopadů kolektivizace na život na vesnici, nevidí Jaromír Šimonek pouze negativa. „Systém života na vesnici se změnil, je to taková negace negace. Už se to nevrátilo do těch původních kolejí, farmy jsou dnes větší. Dřív, když byly menší, tak se ti lidé na nich hodně nadřeli, a i tak patřili pořád mezi ty chudší. Zase na tom ale někteří lpěli, byly to jejich rodové grunty, tomu taky rozumím.“

Jaromír Šimonek jednal a mluvil se všemi, i s těmi, kteří za minulého režimu třeba proti jeho rodině něco měli. Někteří z těchto lidí byli dřív komunisté, a dnes jsou z nich pravičáci. Pamětník si o jejich charakteru myslel své, ale jinak je v těchto věcech smířlivější, než byl jeho otec. Ten by některé lidi nepřijal, nemluvil by s nimi. „Odpuštění, to asi ne, je to nutné zlo, jednat s nimi musíme. Je pravda, že s některými jsem se i sprátelil. Nejsem fanatik. Myslím, že kdybychom je nepřijali, přišli bychom o spolupráci s nějakou částí a že by nám to chybělo. Každý zastává v té oblasti nějakou důležitou funkci.“

Podle pamětníka si každá doba nese své předsudky. Stejně, jako se jemu v padesátých letech děti posmívaly, že je třídní nepřítel, tak se teď někdy smějí jeho vnoučatům. „Kája jednou přišla domů s brekem, že se jí děti smějí, že bydlí v zámku. Ondra mi zase jednou říkal: ‚Ten tvůj Stránov!‘ Řekl jsem: ‚Počkej, či je Stránov?‘ ‚No, náš!‘ ‚No tak vidíš, náš, jakejpak můj!‘ A my ho budeme rádi opravovat a rozvíjet a používat a myslím, že se nám to daří.“

Markéta Černá

Krátce

V sobotu 27. března se konalo on-line sejití mládeže Poděbradského seniorátu. V jeho rámci se konala volba nového seniorátního odboru mládeže (SOM). Jeho předsedkyní byla zvolena členka mšenského evangelického sboru Sára Šimková.

xxx

Ministerstvo kultury České republiky dne 27. dubna 2021 prohlásilo Evangelický kostel ve Mšeně za kulturní památku.

xxx

Poprvé od září 2020 se konala pobožnost v Domově seniorů v úterý 1. června. Farář Michal Šimek mohl jít dovnitř díky tomu, že již měl tři týdny od očkování 1. dávkou vakcíny proti covidu.

xxx

Od začátku června se opět mohly konat biblické kroužky přímo na faře, nikoliv on-line.

Po prázdninách se biblické kroužky na faře začaly konat ve dvou skupinách v pátek, od začátku listopadu se bude třetí kroužek konat ve středu jednou za 14 dní pro starší děti navštěvující 2. stupeň ZŠ nebo víceleté gymnázium..

xxx

Po více než jednoroční přestávce se opět začal od října konat biblický kroužek pro děti ve mšenské mateřské škole. Rodiče do něj přihlásili 10 dětí. Koná se jednou měsíčně.,

xxx

Od dubna až do konce října 2021 se konala čtyři setkání nad biblí. Do konce června on-line, od října opět na faře s tím, že zájemci se mohli připojit on-line. Díky on-line systému se připojili lidé, kteří by jinak na faru nepřišli.

xxx

Od dubna až do konce října se konalo pět schůzek v rámci setkávání nazvaná Seznámení s biblí. Od května se konala opět prezenčně na faře.

xxx

Seniorátní shromáždění Jeronymovy jednoty se konalo v neděli 20. června na Mělníku. Mšenský evangelický sbor zastupoval bratr Miroslav Hrdlička. Byla schválena žádost sboru na dar ve výši 25 tisíc Kč na výměnu radiátorů ústředního topení na faře. Protože se nesešel

usnášeníschopný počet zástupců sborů, nebyla žádná rozhodnutí tohoto shromáždění platná. Proto se shromáždění zástupců sborů opakovalo v sobotu 4. září v Poděbradech tentokrát s usnášeníschopným počtem zástupců. Rozhodnutí o poskytnutí daru mšenskému sboru bylo potvrzeno.

xxx

Farář Michal Šimek oficiálně zastupoval mšenský evangelický sbor na akci Okrašlovacího spolku pro Mšeno a okolí - **Po stopách Cinibulkových – časem zpět o stovky let** – letošní téma bylo věnováno 400. výročí narození Augustina Heřmana ve Mšeně.

xxx

Některé programy a setkání v rámci dvou běhů mšenského příměstského tábora se konaly v době od 16. do 27. srpna také v areálu mšenského evangelického sboru. Například v pátek 20. srpna v 15 hodin vyvrcholil hudební běh tábora slavnostním vystoupením dětí v evangelickém kostele.

xxx

Sborová brigáda se konala v sobotu 16. října odpoledne. Sešlo se poměrně málo lidí. Pracovalo se na zahradě – úklid listí a sběr padaných jablek a mytí oken na faře. Po skončení si účastníci opekli buřty.

Michal Šimek

Salár a dary

Své **hospodaření Českobratrská církev evangelická** zakládá na dobrovolné obětavosti, ať se to týká **sbírek**, nebo **darů**, mezi něž zahrnujeme i příspěvky zvané **salár**, které by jako hlavní zdroj příjmů měly zabezpečit vlastní církevní činnost. Náklady sboru přitom stále rostou: v roce 2020 musel sbor odvést do Personálního fondu 147.742 Kč, v roce 2021 již 175.000 Kč a v roce 2022 to bude 224.000 Kč. **Pokud se nebudou souběžně zvyšovat také příjmy ze saláru, darů a sbírek, nebude sbor brzo moct dále fungovat.**

Příspěvek na salár za rok 2021 či dary sboru můžete uhradit osobně v kostele, převodem nebo přiloženou složenkou na sborový účet u Fio banky č. 230 163 7493 / 2010 Děkujeme !

5% a hlavu vzhůru

Synodní rada Českobratrské církve evangelické vydala letáček nazvaný „**5% a hlavu vzhůru**“, kterým chce inspirovat každého člena církve, aby přispíval na provoz svého sboru pěti procenty svého příjmu. Letáček si můžete prohlédnout na adrese: <https://hlavuvzhuru.e-cirkev.cz/>

Sborové listy na internetu

Sborové listy si můžete také stáhnout na **www.msencce.wbs.cz** . Najdete tam navíc články:

- bohoslužby ve skalách – kázání M. Führera (německy s českým překladem) a pozdrav M. Šimka (v němčině),
- životní příběh Jaromíra Šimonka z Lobče,
- výroční sborové shromáždění - zamyšlení kurátora L. Skopce.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické ve Mšeně u Mělníka

Farář Mgr. Michal Šimek, bytem v Kosmonosích,
tel.: 608 718 898, e-mail: majkl.simek@seznam.cz.

Webové stránky sboru: www.msencce.wbs.cz

Bohoslužby se konají každou neděli v 10 hodin.